

Keskiyö lähestyi ja pääministeri istui yksin työhuoneessaan lukemassa pitkää muistiota, joka solahti suoraan hänen aivojensa läpi ilman että niihin jäi minkäänlaista jälkeä. Hän odotti erään kaukaisen maan presidentin puhelinsoittoa, ja kun hän mietti, milloin tuo kutale mahtaisi soittaa, ja yritti samalla tukahduttaa juuri päättyneen pitkän, uuvuttavan ja vaikean viikon muistoja, hänen päähänsä ei mahtunut paljon muuta. Mitä enemmän pääministeri koetti keskittyä edessään olevaan tekstiin, sitä selvemmin hän näki erään poliittisen vastapelurinsa vahingoniloiset kasvot. Mainittu vastapeluri oli esiintynyt sinä päivänä uutisissa ja paitsi luetellut kaikki viikon mittaan sattuneet kamaluudet (ikään kuin joku olisi kaivannut muistutusta), myös selittänyt, miten ne kaikki olivat hallituksen syytä. Pääministerin pulssi kiihtyi, kun hän ajattelikin noita syytöksiä, sillä ne eivät olleet reiluja eivätkä tosia. Miten ihmeessä hänen hallituksensa olisi muka voinut estää siltää sortumasta? Oli törkeää käydä väittämään, ettei siltoihin uhrattu kylliksi rahaa. Kyseinen silta oli alle kymmenen vuoden ikäinen eivätkä parhaat asiantuntijatkaan kyenneet selittämään, miksi se oli katkennut siististi kahtia niin että tusina autoa oli vajonnut alla virtaavan joen vetisiin syvyyksiin. Ja kuinka kukaan uskalsi väittää, että ne kaksi erittäin inhottavaa ja paljon julkisuutta saanutta murhaa olisivat johtuneet poliisien vähyydestä? Tai että hallituksen olisi pitänyt jollain lailla osata ennakoida maan länsiosassa riehunut merkillinen pyörremyrsky, joka aiheutti suurta vahinkoa niin ihmisille kuin omaisuudellekin. Ja oliko hänen syynsä, että eräs hänen ministerinsä, Herbert Chorley, oli keksinyt juuri tällä viikolla ruveta käyttäytymään niin kummallisesti, että saisi vastedes viettää enemmän aikaa perheensä parissa? ”Valtakunta on joutunut ilottomuuden kouriin”, vastapeluri oli päättänyt puheensa onnistuen vain hädin tuskin peittämään oman leveän virneensä. Ja se oli valitettavasti totta. Pääministerikin oli huomannut sen: ihmiset vaikuttivat tosiaan tavallista alakuloisemmilta. Säätilakin oli kurja: tällaista koleaa sumua keskellä heinäkuuta... se oli väärin, se oli epänormaalia. Hän käänsi muistion toisen sivun, näki kuinka pitkään sitä vielä jatkui ja luopui koko jutusta toivottomana. Hän venytteli käsiään päänsä päällä ja katseli apeana työhuonettaan. Huone oli kaunis, siellä oli upea marmoritakka ja sitä vastapäätä korkeat liukuikkunat, jotka olivat tässä vuodenaikaan nähden koleassa säässä visusti kiinni. Pääministeriä puistatti hivenen, kun hän nousi ylös ja meni ikkunoiden ääreen katselemaan ohutta sumua, joka painautui laseja vasten. Ja juuri kun hän seisoj selin huoneeseen, hän kuuli takaansa yskähdyksen. Hän jähmettyi nenäkkäin oman, tummaan lasiin heijastuvan, säikähtäneen näköisen kuvajaisensa kanssa. Hän tunnisti yskän. Hän oli kuullut sen aiemminkin. Hän kääntyi hyvin hitaasti tyhjään huoneeseen päin. ”Päivää”, hän sanoi yrittäen kuulostaa rohkeammalta kuin oli. Hän salli itsensä uskoa hetken siihen mahdollommuuteen, että kukaan ei vastaisi. Vastaus kajahti kuitenkin heti pirteällä ja lujatahtoisella äänellä, joka kuulosti siltä kuin joku lukisi valmisteltua tiedonantoa. Ääni oli peräisin – kuten pääministeri oli heti ensimmäisestä yskähdyksestä tiennyt – pienikokoisesta sammakkomaisesta miehestä, jolla oli pitkä hopeanharmaa peruukki, miehestä, joka oli maalattu huoneen perimmäisessä nurkassa riippuvaan pieneen ja suttuiseen öljyvärityöhön. ”Jästien pääministerille. Kiireellistä tavata. Pyydän vastausta viipymättä. Ystävällisin terveisin Toffee.” Maalauksen mies katsoi pääministeriä kysyvästi. ”Öh”, pääministeri sanoi, ”tuota noin... nyt ei ole oikein hyvä hetki... odottelen nähkääs puhelinsoittoa... presidentti –” ”Asia voidaan järjestää”, muotokuva ilmoitti oitis. Pääministerin mieliala laski. Sitä hän oli pelännytkin. ”Mutta kun minä oikeastaan toivoin sitä keskustelua –” ”Asia järjestetään niin, että presidentti unohtaa soittaa. Hän soittaakin vasta huomispäivänä”, sanoi pienikokoinen mies. ”Toffee pyytää vastausta viipymättä.” ”Minä... jaa... hyvä on”, pääministeri sanoi voimattomasti. ”Olkoon, tapaan Toffeen.”